

случката. Дойде си и братътъ. Развиха пеленитѣ на дѣтето и намѣриха една хартия, на която бѣ написано:

„Дѣтето се казва Крайчо. То е осмото ми дѣте. Бѣдна съмъ. Баща имъ е боленъ. Добри хора, смилете се и отгледайте това дѣте“.

Хартишката бѣ още мокра отъ майчинитѣ сълзи. Види се, че съ голѣма жалба се е отдѣлила тя отъ своята мила рожба . . . Братътъ прочете писмото, майката въздъхна, а Радка вече триеше сълзитѣ си. — „Ахъ, ти бѣдно и нещастно дѣтенце, захвърлили те, като кученце на поляната! . . .“ думаше Радка и милваше дѣтенцето.

— Гладно е. Дайте му млѣко, каза братътъ.

— Яде. Здраво е. Ще се отгледа, добави майката. — Послѣ да го занесемъ на полицията; тамъ нека му бератъ грижата . . .

— О, мило ми е за него, майко! Нека остане дома. Ще го къпя и обличамъ, ще го топля и храня . . . каза Радка.

— Има право Радка, мамо. Ние сѣщо сме бѣдни, но сме здрави. Азъ скоро ще свърша училището и работитѣ ни ще трѣгнатъ по-добрѣ. А и разноскитѣ за туй слабо гургулче сѣ тѣй малки! Както минаваме трима, тѣй ще минемъ и четирма. Вашитѣ грижи и трудове ще станатъ по-голѣми, но туй ангелче ще расте и ще удвои радоститѣ у нашия домъ . . . Да го отгледаме ли, майко? — запита съ омителенъ гласъ братътъ.